

den Risiko en skønne Dag at staa og ikke have Adgang til disse Midler, men maatte ty hen til en anden Bank. Dette har været Opfattelsen, og det vilde være højst uheldigt, om ikke den Opfattelse kunde vedblive at raade. Derfor maa jeg slutte mig til den Opfordring, som den ærede Ordfører for Venstre rettede til den højtærede Stats- og Erhvervsminister, om, da nu denne Opfattelses Rigtighed synes at være draget i Tvivl, at fremsætte en i saa Henseende beroligende Udtalelse. Og jeg vil derom sige, at det jo endelig ikke kommer an paa, hvad der strengt juridisk ligger i Ordene, men hvorledes en dansk Regering — og paa det Punkt vil enhver dansk Regering uvilkaarlig forpligte sin Efterfølger — mener, at det skal opfattes rent praktisk, hvis der skulde komme nogen Vanskelighed henholdsvis overfor Udlandet og overfor Indlandet. En saadan Udtalelse af den højtærede Minister synes mig at ville have den allerstørste Værdi i dette Øjeblik.

Til sidst ønsker jeg at gøre en Bemærkning om Forholdet i 1923 og Forholdet nu. En af de Ting, jeg bebrejdede den daværende, Neergaardske Regering, og en af de Ting, der medførte, at jeg ikke kunde stemme for den Ordning, som nu ogsaa viser sig at have været mangelfuld, var, at Ministeriet Neergaard i Virkeligheden ikke i øvrigt foretog sig noget, der kunde støtte Erhvervslivets Fremtid og derigennem altsaa ogsaa Landmandsbanken — Landmandsbankens hele Drift hænger jo paa det allernøjeste sammen med meget betydelige Dele af dansk Erhvervsliv. Jeg savnede et erhvervspolitisk Program for Ministeriet Neergaards Vedkommende. Jeg maa tilstaa, at jeg ogsaa i nogen Maade savner dette for den nuværende Regerings Vedkommende. Den højtærede Minister vil maaske, og i hvert Fald med nogen formel Ret, kunne henvise til det Forslag, der foreligger om Tilskud til Industrien, men dels vilde det efter min Formening i bedste Fald, hvis det kunde blive gennemført, ikke have særlig Effektivitet, dels maa jeg minde den højtærede Minister om, hvorledes han i sin Tid paa selv samme Tidspunkt, hvorom jeg her taler, overfor Ministeriet Neergaard netop kom med Bebrejdelser for, at Ministeriet Neergaard ikke var beredt til at træffe erhvervspolitiske Foranstaltninger, selv om det var saadanne, der var i Strid med den daværende Regerings toldpolitiske Opfattelse. Jeg synes, at en tilsvarende Bebrejdelse i nogen Maade kunde rettes

mod den nuværende Regering. Jeg vil gerne høre, hvorledes Statsminister Stauning ser paa daværende Folketingsmand Stauning. Det vilde være af stor Betydning i den vanskelige Periode, hvori vi nu er traadt ind, hvis man i Befolkningen, i Erhvervslivet virkelig fik en Følelse af, at man ikke tog en stor og vigtig Sag som denne udelukkende saaledes, at man behandlede den ganske for sig, at man ikke, som det med et Lægudtryk hedder, indskrænkede sig til den lokale Behandling, men lod hele Organismen gennemgaa en Kur, en erhvervspolitisk Kur. Jeg tror, at den Misère i Landmandsbanken, vi her staar overfor, er et Symptom, først og fremmest et Symptom paa Vanskeligheder i Erhvervslivet, Følgerne af den Valutapolitik, man har ført o. s. v. Det er jo muligt, at det er nødvendigt — i dette Tilfælde vil jeg endog sige, at det er nødvendigt — at kurere paa selve Symptomet, saaledes som det kan være nødvendigt at kurere paa selve Tandens eller Øjet eller dør, hvor den lokale Sygdom sidder —, men til Grund derfor bør der altid ligge en kurativ Behandling af hele Organismen.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stauning): I Anledning af en Bemærkning om, at de sidst forløbne 3—4 Aar i Landmandsbankens Liv ikke har været særlig lystelige, vil jeg gerne sige, at det er jo ikke saa meget Virksomheden i de sidste 3—4 Aar, der i saa Henseende kan paaklages, som det er det Stof fra tidligere Tid, man i de sidste 3—4 Aar har haft at beskæftige sig med, der har givet det mindre lystelige Billede. Thi det er jo rigtigt, hvad der er fremhævet af det ærede 17de tingvalgte Medlem, at den nuværende Ledelse praktisk talt intet har sat til i Aarene, siden Statsgarantien blev iværksat, idet der, efter hvad der er oplyst for mig, paa nye Engagementer, indgaaede efter 1924, indtil nu kun er beregnet et samlet Tab paa 500 000 Kr., og dette er saa langt fra konstateret, at det ikke kan siges at være rigtigt, naar det ærede 17de tingvalgte Medlem sagde, at de 400 000 Kr. var sat til paa et eller andet bestemt Engagement. Man har ment det nødvendigt at hensætte dette Beløb for at imødegaa eventuelle Tab paa det paagældende Engagement; der er stor Mulighed for, at der paa dette Punkt bliver endnu mindre Tab, end her er nævnt. Hvad der har været at gøre op i disse Aar, har jo været Skader, der har foreligget fra tidligere Tid, med Hensyn